

Maremàgnum

Un relat de: [Barcelona, t'estimo](#)

En Pol sota la pluja. Potser aquesta no és la millor manera, la més acurada per a iniciar un relat. Però s'ha d'entendre.

En Pol sota la pluja, aturat damunt les fustes, va intent d'uns homes, una ciutat, per a passejar sobre el mar. En Pol sota la pluja, aturat damunt les fustes, al pont del moll d'Espanya, tot just allà on somniava, al Maremàgnum.

S'ha d'entendre, la imatge del noi, pàl·lid, amb les venes de tot el cos lluint a la pell xopa, amb respirar fatigat, i amb un somriure i una emoció que només podem copsar amb la imatge d'en Pol sota un cel fos, gris -immensament gris- No pas una fotografia, ans un instant, un record, o si ho voleu, un fotograma, quelcom amb continuïtat, amb un abans. Amb un després.

I Barcelona..

Barcelona sota la pluja. Els coloms arrecerats, el temps regalimant per les façanes. Barcelona, com un oli, geografia a les teulades, miralls a les llambordes. Podríem cercar-hi tant, emocions i misèria, la tendresa. Tristor sota els paraigües i les avingudes més amples. El port badant. I la besada de la mar, amb un sentiment indefinit, no pas odi, amor? Barcelona prega al mar, el Maremàgnum és això, un prec, un silenci humil, disfressat rere arquitectura i centres comercials. Amb l'oci dels barcelonins s'engega el ritu, doncs sempre hi ha l'esguard, en sortir o en arribar al moll d'Espanya, en la nit, o a la tarda. O al turista matiner hi trobarem l'esguard que es perd, des de la fusta estant. Es perd cercant la sortida, enllà dels vaixells i les distraccions esglaonades artificialment, l'esguard es perd tot cercant l'infinit, el misteri antic, el batec d'una ciutat que sempre ha somniat, fins ara, en la vellesa calma i plujosa, somni del mar, l'eternitat. I la ciutat es nodreix de les emocions, de cultures i besades, dels silencis. De les grans tragèdies, drames i teatre. I del petit moment, l'instant que viu un no-res, intens, però un no-res. Així com un noi sota la pluja, o un petit regal, l'objecte que inicia el relat, l'abans de la imatge.

Un regal, posem un telescopi, un B&Crown Maksutov-Cassegrain 1200 x 90 que ho primer que va veure, vull dir veure i aturar-se sense anar desenfocat i esbandir llums i fosc. Ho primer que centrà l'ull nou d'en Pol, fou les obres del Maremàgnum, el nou moll d'Espanya, que abans només era mar enllà, i ara, gràcies a la proximitat del telescopi, era port. Des del seu àtic a la via laietana, on de mica en mica la malaltia esdevenia carceller, en Pol descobrí el port, lloc d'inici de qualsevol pelegrinatge.

La malaltia mossega les forces del noi. S'ha de veure pe a dir-ne -"és increïble"- i podrem dir que bell, per la tendresa i la suavitat dels moviments, com un avançar tel rere tel, en una cambra oberta a la llum, així, amb aquesta fragilitat arrossega els moviments.... No els peus, això hagués estat com una rendició, i en Pol és jove, té dinou anys, i un cos prim de dinou anys, i l'esma dels dinou anys. I la saviesa de la mort. En Pol no arrossega els peus, arrossega el cos per la cambra, com aire empès per l'alè d'un infant, fins arribar al telescopi, el seu nou món, la seva lluita contra la sentor a febre dels llençols.

És cert que mentre en Pol és allà, assegut, tot veient l'avançament de les obres, que en realitat només és la quietud, aturar el mar, amb pedres i fustes, amb l'excusa de la bellesa i obrir nous espais al mar, obrir espai al mar! Quina estúpida. En llegir aquestes notícies als diaris, el noi no podia més que riure, amb ironia, però riure, fràgil, però... Com es pot obrir un espai al mar, és com intentar ferir-lo. La ment d'en Pol fa giragonses tot mirant el moll, mentre rere seu les criades li canvien els llençols, i entra la infermera tot just acaben d'endreçar-li la cambra, la infermera i el seu carregament de medecines. Aquest és un dels moments de por, i vergonya. El dolor....

No només es podia veure el Maremàgnum des de l'àtic d'en Pol. La visió des d'aquella atalaia arribava molt endins de la ciutat, però en Pol cercava el mar. Des d'abans del telescopi, quan ja la malaltia havia pres consciència al seu cos, el mar esdevingué un lloc on fugir-ne, un recer. La immensitat necessària, allà on el seu cos, el bagatge del seu cos, no hi tindria cap importància. Tot el contrari que a l'àmbit petit del seu àtic, encomanat ja per la seva presència.

En Pol defugia mirar Barcelona endins. Quan s'hi endinsava li venia al cap els paisatges coneguts del feixuc itinerari. Aquest tomb a la plaça d'Antoni Maura per enfilar de nou la via Laietana, tot d'una passadís immens de

edificis indiferents, pedra i vidre amb una missió, enfilars l'automòbil, no! Llençar el vehicle carrer de les Jonqueres amunt, fins a la plaça Urquinaona, on hi era calm, per un instant, cercar el cel en l'ample espai, abans de ser engolits pels arbres de la ronda Sant Pere, i girar al Passeig de Gràcia. És aquí, on en Pol sentia l'amargor de la tristesa. I és a Gràcia on en Pol sentia més les estacions, l'interminable camí, dia rere dia. Pluja, un sol aixafador, vestes de festes als carrers i immobles, i la gent, abrigada, en mànigues de camisa, sorpresa per un vent que estima les ciutats.

Passeig de Gràcia, carrers que s'obren d'una manera constant, inicis de fugida. Però el Mercedes del pare no s'atura pas. I Gràcia comença a ser interminable, i fa dens el viatge. La pressió de la ciutat ara és arran de pell, quasi insuportable en prendre la Diagonal.

Aleshores en Pol tanca els ulls. Via Augusta, l'etern carrer de Balma, temps que passa, lent rere les parpelles. Fins al passeig de Sant Gervasi, fins a la plaça de Bonanova, fins al passeig de Bonanova, on en obrir els ulls es respira de bell nou calma, l'arbreda, el carrer Vilana, els jardins de la Teknon.

...aleshores sí. El dolor, Barcelona, d'esquena al mar, és el dolor.

El moll d'Espanya anava canviant, prenia esguard, esdevenia passeig damunt el mar. Fusta, ample espai vermell, vidres i arquitectura d'angles rectes. Tendes, joies i roba, la botiga del Barça. Els porxos i les llums de la nit, terrasses d'estiu, gent sana, jove i sana! Balls, concerts sota moderns i corbats envelats, oberts a la nit. Aeròbic i orientals medicines. Tantes històries, contes, llegendes potser, que arribaven a les oïdes, les lectures d'en Pol. Així el mirall immens que reflecteix vianants, turistes i els pals dels velers.

Els velers, els pals dels velers, el mar de veritat. Barcarola de pals i veles, es reien, ball que es reia de l'estàtic edifici, de l'estàtic Pol.

Les notícies que arribaven de ponent s'alentien. Les paraules eren més senzilles, espaciades. No arribaven a definir. Però el cos minvava. Acostar-se al telescopi, a la finestra. Apropar el mar, acaronar el sol als vidres del Maremàgnum era un esforç dolorós, com si el cos volgués encongir-se, els músculs arraulir-se dins els ossos. Fins un badall feia mal, la llum ennuegava la vida. La cambra fosca aprenia la mort.

Però avui la pluja, avui el dia ha cridat. No pregunteu per les emocions, no hi cerqueu raons, ni mèdiques ni humanes. I si en Pol sabés les preguntes que us puguen al cap, no podria -podria!- dir-vos cap resposta.

En Pol sent el mar al pols, com si Barcelona s'hagués rendit a l'aigua, a la vellesa dels murs i els passeigs, a les estàtues humides i als jardins alenants fang i tardor. Barcelona, sota la pluja, és una riera. Perboca aigua com una deessa. La rambla recorda els seus orígens, i les clavegueres no poden conduir la riada i com un riu es surten de mare. En Pol té forces, aquesta és la única resposta que en trobareu, en Pol té l'esma de vestir-se, de fugir, a peu! Potser això sembla estrany, però en Pol no agafa l'ascensor, baixa les escales, surt al carrer, i sota la pluja camina via Laietana avall, vers el mar, fins arribar-ne a la frontera. I aquí és on trobem la imatge: en Pol sota la pluja, com si és pogués detenir l'incessant allau d'aigua.

Però la imatge és un instant. La pluja és un brogit sobre el mar calm. En Pol continua caminant, damunt els tolls vermells, reflectit com una ganyota, enllà de l'esperança dels anys, tan somniada, del fred dels velers. Fins a la rambla, el veritable passeig, del mar.